

AASTAST 1926

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

APRILL 2020

MILLANG

EILE, TÄNA, HOMME

Tõusen voodist püsti, teen kohvi, vaatan tänased koroonaviiruse tabelid üle ja avan Stuudiumi. Elu oleks justkui seisma jäänud - sõpru ei näe, lemmik söögikohad on kinni, linnas jalutavad ringi ainult tuul ja paar eksinud hinge. Iga päev sarnaneb eelmisele ja homme sarnaneb tänasele. Paar päeva nädalas on siiski erilised - tuleb poes käia. Tänaval näeb ka üksikuid inimesi, aga ainult kahemeetrise distantsi kauguselt. Leti pealt makaronide võtmine tundub ka nagu miiniväljal tegutsemine. Huvitav, kauaks jääb inimestele sisse see, et hoitakse distantsi, üritatakse ringiga teistest mööduda ja isegi silma ei või enam vaadata- see näib ohtlikum, kui iial varem. Samas on palju vaba aega, mida võiks ju ka mõistlikult kasutada. Lugeda raamatuid, mis on

ammu ootenimekirjas olnud, vaadata filme ja alustada uute seriaalidega, õppida ja võtta osa huvitavatest kursustest ja loengutest, mida pakutakse. Võimalusi on, ja et mitte hulluks minna, peaks neid ka kasutama. Maailm on üllatavalt kiiresti kohanenud sellise ebatavalise kriisiolukorraga. Õpetajad, kes peavad mõtlema välja ülesandeid ja meetodeid, kuidas õpilastele ikkagi teadmisi edasi anda; arstid, kes igapäevaselt võitlevad viirusega ja aitavad haigeid; teadlased, kes töötavad ravimi ja vaktsiini kallal; müüjad, kes panevad ennast riski alla ning iga tavanimene, kes peab piirangutest kinni ja teeb endast kõik võimaliku, et pandeemia peatada.

Elu peale gümnaasiumit tundus niigi hirmutav, aga nüüd võttis see kõvasti tuure juurde. Ma ei tea, mis

homsestki saab, rääkimata elust peale karantiini, veel vähem oskan planeerida, mida võiks tahta ja oodata peale keskkooli lõpetamist. Tundub suisa ebaõiglane teha suuri plaane järgmiseks aastaks ja mõelda, mis saab kauaoodatud suvest. Ilmselt on lihtsam elada päev korraga ja eks näis, kuidas see välja kukub. Kõige parem on praegu panustada aega enda arendamisse ja olla koos perega. Pole patt ka vahepeal looduses käia, kuhu on kõigil hetkel muidugi suur tung. Lühike jalutuskäik matkarajal aitab end värskena tunda ja mõtted selgemaks saada.

Mis siis ikka, püsige kodus, peske käsi, hoidke suhtlemist lähedastega ja ärge minge hulluks. Koos saame ikka hakkama, ka siis, kui näeme üksteist vaid ekraani vahendusel!

ANDREA JAGUR
toimetaja

JUHENDAJA
Age Salo

PEATOIMETAJAD
Andrea Jagur & Sirely Veri

TOIMETUS
Anita Algus
Rachel Kõllo
Markus Laanoja
Sirely Veri
Mari Lepp
Kirke Niinemets
Aadi Parhomenko
Liisa Lepik
Grete Isabel Huik

KEELETOIMETUS
Markus Laanoja
Sirely Veri
Aadi Parhomenko

KÜLJENDUS
Anette Habanen
Ela Lõhmus

FOTOGRAAF
Kristiina Ernits

KAANEPIILT
Mari Lepp

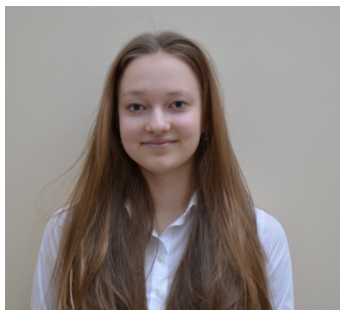
HUGO KIIDAB:
Õpetajaid sel keerulisel ajal distantsõppega kohanemise eest.

MAURUS LAIDAB:
Õpilasi, kes õpiülesandeid ei täida, kui neid õpetajale saatma ei pea.

ÕNNITLEME! :

Mari Jõgiste	10.02
Jaanika Saarepuu	13.02
Priit Parisoo	18.02
Aime Punga	20.02
Ott Maidre	27.02
Aimar Poom	04.03
Uve Saar	13.03
Kerli Orav-Puurand	16.03
Erika Hunt	23.03
Anneli Mägi	06.04
Katrin Ojaveer	07.04
Mall Matto	16.04
Siim Oks	18.04
Sandra Sagar	29.04

TREFFNERISTID LIPPE KANDMAS

KIRKE NIINEMETS

Ajaloo tundmine aitab möödunud väärtustama õppida ja kasvatada tänutunnet. Minu 10-aastane väike õde ütles mulle hiljuti: „Mõtle kui väike riik on Eesti, aga meil on päris oma keel.“ Usun, et eesti keele praeguse säilimise üheks mõjukaks põhjuseks on olnud Tartu rahulepingu sõlmimine. Sellega lõpetati sõjaline seisukord Venemaaga, eestlased võisid naaberriigist kodumaale naasta ning Venemaa tunnustas Eesti riiki.

Nüüd, 100 aastat hiljem on lausa hädavajalik seda tähtsat sündmust meenutada. Treffneristidel

oli võimalus osaleda mitte tõrviku-aga lippude kandmise rongkäigus. Sündmus leidis aset 2. veebruaril 2020. aastal ja pani väärrika punkti EV 100. aastapäeva auks korraldatud pidustuste ja sündmuste jadale. Enne pidulikku rongkäiku toimus Eesti Rahva Muuseumis uhke tantsuõhtu „Eesti tantsib“. Jalgu sai kõpsutada videoformaadis kõlavate Uno Loobi viiside või kohapeal laulva Kadri Voorandi saatel. Treffneristide siniste teklite mered olid publiku hulgas uhkelt esindatud.

ERMis kõndides olid iga nurga peal ka tähtsad ametnikud – Andrus Ansip riietusruumis, president Kersti Kaljulaid andmas intervjuud Marko Reikopile ning Anu Saagim rääkimas telefoniga.

Veidi aega pärast seda, kui kell oli löönud üksteist korda, said treffneristid valida endale lipu. Valikus ei olnud ühtki Eesti lippu, vaid hoopis Tartu rahu tunnustavate riikide lipud. Valikud tehtud, rivid moodustatud, hakkasime politseiauto järel marssima. Privilegeeritult sai-

me rongkäigus olla esimesed. Mõõda Roosi tänavat kõndides laulsime ka eestlastele omaseid rongkäiguviise: „Kauges külas“, „Põhjamaa“, „Tartu marss“ ja „Sepapoisid“. Mõne aja pärast jõudsime papa Treffneri kuhu juurde. Talle „Elagu!“ hõisatud, suundusime Raekoja platsile.

Algas etendus, kus loeti ette 20 artiklit, mis sisaldasid kokkuleppeid Eesti ja Venemaa vahel. Raekoja platsil oli nii kuulajaid, kel kõrvad kikkis kui ka kiirkõndijaid. Lauseid kuulates möödus aeg justkui aeglasemalt. Oodata ei tulnud aga kaua. Sümbolne kellaeg 00.45 võeti vastu laulurahvale omaselt hümni lauldes. See oli võimas hetk!

Sellised hetked on ühekordselt kogetavad. Oli aukartustäratav saada osa ajaloost ning Treffneri ühtsusest. Lipukandjaid oli üle saja ning see näitab nii mõndagi treffneristide väärtuste kohta. Väärtustagem oma riiki ja praegust rahuaega iga päev.

LILI MILANI GENEETIKAST

MARI LEPP

Neljapäeval, 30. jaanuaril toimunud õpilaskonverentsil pidas loodusklassidele loengu Tartu Ülikooli Eesti Geenivaramu juhtivteadur ja personaalmeditsiini suuna juht Lili Milani. Tunni jooksul rääkis ta õpilastele põhiliselt Geenivaramu tegevusest, sealhulgas näiteks DNA-analüüsi põhimõttest ning farmakogeneetikast, kuid kõneles

ka teaduse tõepärasusest ja järgmistest sammudest eestlaste geenide kaardistamisel. 12. klassidele olid need küllap juba tuttavamad teemad, ent kümnendikud said palju uusi teadmisi. Igal juhul jäid õpilased rahule ning loodetavasti on ka järgmisel aastal niisama põnevad loengud.

KES ON ROBIN AUS JA ROBIN ALEKS KAVALD?

MARI LEPP

Kaks Robinit on 10.c klassi noormehed, keda on juba tõenäoliselt paljud kooli peal ringi jalutamas ja itsitamas näinud. Sõbrad tulevad mõlemad Tartu Veeriku Koolist ning koos ma nad intervjuu jaoks üles ka leidsin.

Intervjuu alguses ütles Robin Aleks mulle kohe, et need intervjuud on kõige paremad, kus vastatakse ühe-kahe sõnaga, sest neid ei pea pikalt lugema. Seletasin seepeale, et vastada võib kuidas tahes, ja alustasin intervjuuga.

Kuidas te sattusite Treffnerisse?

Robin Aleks (R.A): Ma tahtsin tulla.

Robin (R): Ma ütlen ka, et ma tahtsin tulla.

Mis on teie parim Treffneris saadud mälestus?

R: Kõige paremat mälestust on raske meelde tuletada. See on loomulik, et ei ole sellist kõige kõigem.

R.A: *Mõtleb pikalt*

R: Hakkame algusest: ristimine, see nii hea mälestus ei ole; siis ma sain taldadesse sisse- see on väga hea mälestus!

R.A: *Naerdes* Klassimatk, kuigi seal ma ei käinud. Mis sul kõige lahedam on olnud? Jõuluaheaeg? Vahetunnid?

R: Ball oli lahe, me võitsime selle, eks? See oli suurepärane.

R.A: Spordivõistlused olid kõige lahedamad.

R: Jaa, see kuidas me võrkpallis mürdsime kümnendikena! *R.A naerab* Sina ei võistelnud seal *naerab samuti*.

Millega te tegelete peale kooli?

R.A: Tantsutallad.

R: Ma ei teagi. Õnnetundides käimise, ma olen käinud ühe korra. Mul ongi saalihoki ja rahvatants.

R.A: Kooris käisime ühe korra, rohkem ei läinud. Mina ainult tantsin.

R: Ma käin petankihallis, nüüd olen hiljuti just rängalt palju käinud. Ma mõtlesin, et tahaksin petankiga minna olümpiale.

olen tema vasakul käel.

R.A: Me oleme kaks korda nii kõnninud.

R: Me käisime põhikoolis samas klassis. Näiteks Treffneri esimese koolipäeva aktusel tegime pilti, kus tema tõstis kaks näppu ja mina ühe näpu. Mul on isegi vist see pilt veel alles.

R.A: Ma näitasin *peace*-märki.

Kui te oleksite multika- või filmitegelased, siis kes te oleksite?

R: Oh, mis küsimus... Ma tahaksin olla Martin Järveoja, ta oli Tänaku filmis.

R.A: Ma oleksin Shigeru Nippon.

R: Ma tahaksin tegelekult olla „Imelistest” Välk - see kiire poiss.

Tavaliselt on Robin Aleks paremal ja Robin vasakul.

Mis on teie lemmiktoit?

R.A: Nuudlid.

R: Ma arvan, et mulle meeldib tavaline toit - kartul, kaste, mingi liha, salat. Sööklas on mõnikord see hea salat, kus on hiina kapsas ja paprika, mis peab kindlasti sees olema. Piim on ka tähtis.

R.A: Ma tahtsin ka.

R: Aga see ei ole veel olümpiaala. Kui kunagi saab, siis lähme.

Kumb teist on esimene ja kumb on teine?

Koos: Oota, ei! *naeravad*

R: See on päris hea küsimus.

R.A: Mis mõttes esimene ja teine? Seal ei ole vahet ju.

R: Uksest läheme sisse kahekesi korraga, õlad koos. Tavaliselt on nii, et tema on minu paremal käel ja mina

Mis on teie lemmiklaul?

R.A: Me muidu ei kuula muusikat väga. *Soovitab päev hiljem John Masi laulu „Hey Moon”*

R: Ainult koristamise ajal. Näiteks 5MIINUST X Nublu „(Ei ole) aluspuksse”.

Mida te soovitaksite järgmise aasta rebastele?

R.A: Ole sina ise.

R: Ma pean ka siis midagi *deepi* ütleva. Ole lahe.

MIDA REBANE TEADIS, SEE ON ABITURIENDIL UNUNENUD?

MARKUS LAANOJA

Minu gümnaasiumiaeg saab peagi läbi ning astun Treffneri uuest välj. Lõpetamise lähenemine pani mind mõtlema eelnevatele aastatele ning kõigele, mida ma varasemates klassides õppisin. Paratamatult tekkis minus uudishimu – kas ma õpitust üldse veel midagi mäletan? Otsustasin ennast proovile panna ja kümnenda klassi ühe perioodi arvestustööd uuesti ette võtta.

Abiline matrikel

Hinnete kogumine võib olla üsna tülikas, ent selle eksperimendi jaoks kulus õpinguraamat küll marjaks ära. Rebasena sooritatud arvestuste väljaselgitamiseks pidin vaid matrikli avama ning leidsin kohe, milliste ainetega toona silmitsi seisin. Esialgu oli mul plaanis sooritada kõige esimese perioodi arvestused, kuid nähes nimekirjas kunstiajalugu, mõtlesin hoogsalt ümber: kolme aasta jooksul pole ma Priidu Beieri suulist arvestust veel läbima pidanud ja leidsin, et nii võiks see ka jääda. Tagantjärele mõtiskledes oleksin võinud sellegi väljakutse vastu võtta, kuid jätsin mõne katsumuse siiski ka tulevas-tele eksperimendihuvilistele. Eri-nevvalt kümnendast klassist lahendasin seekord arvestused eelneva valmistumiseta, kuna tahtsin oma mälu proovile panna. Samuti sain seeläbi võimaluse kontrollida, kas kursustel põhineva õppesüsteemi puhul talletub info pikaajaliselt või hoopis ununeb aja jooksul.

Algne šokk

Üheks sarnasuseks kõigi arvestuste vahel oli minu esmane reaktsioon küsimustele. Kuna ma ei teinud mingisuguseid ettevalmistusi, sain alles pärast töö kättesaamist teada, mis teemaga ma tegelema pean hakkama. Mõne aine puhul suutsin meenutada vastaval kursusel käsitatud materjali, kuid siiski läks alguses aega, et ennast õigele lainele häälestada. Algse šoki tõttu olin palju närvilisem kui tavaliselt, näiteks ei lõpetanudki mu jalg kirjan- duse suulise arvestuse ajal laua all värisemist. Selline reaktsioon oli aga väga eeldatav, kuna ma polnud juba pea kaks aastat pidanud mõtlema „Suurele Gatsbyle” või idioo- midele, mis sisaldavad sõnu hand, skin või bones. Kirjalike arvestuste puhul kadus närvilisus kiiremini, kuna peagi pärast alustamist tabas silm küsimusi, millele oli üpris liht- ne vastata ning tekkima hakkas üld- pilt, kuid suuliste vastamiste puhul oli rahulikkust keerulisem saavuta- da ja pinge jäi püsima. Lisaks võt- tis tööde lahendamine nüüd palju kauem aega, näiteks jätsin geograa- fia arvestuses mõnele küsimuse- le vastamata, kuna ma ei jõudnud nendeni arvestuse sooritamiseks määratud pooleteise tunni jooksul.

Tundub justkui tuttav

Arvestustööde lahendamise juures oli kõige häirivam näha küsimusi, mille vastus tuli justkui keele pea- le, ent päriselt ei meenu. Kõigi töö- de puhul oli hetki, mil tundsin, et vastus ei ole tegelikult üldse keeru- line ning kümnendas klassis olek- sin muretult hakkama saanud, ent

praegu ei oska ma küll midagi öelda ega kirjutada. Lisaks tundsin mit- mel korral, et keerutan õige vastu- se ümber või ei oska selleni kõige kiiremini jõuda. Kõige enam koge- sin nippide unustamist matemaati- ka arvestust lahendades, kus kolme võrrandiga võrrandisüsteemi vas- tuste väljaselgitamine osutus para- jaks pähklikks.

Lootustandev lõpplahendus

Enne eksperimendi läbimist oota- sin ma pigem kehvi tulemusi: esi- mesest lahenduskorrast oli möö- dunud siiski pisut üle kahe aasta ning vahepeal polnud ma toona lä- bitud materjaliga tegelegenud. Ome- ti olid tulemused üsna head ning arvestuste käigus tuli mulle meel- de rohkem, kui olin arvanud. Kõi- ge keerulisemaks osutus geograa- fia arvestus ning selle töö tulemus oligi kokkuvõttes kõige madalam, mis on ka mõistetav, kuna pärast kümnendat klassi pole ma paras- võõtmeliste okasmetsade levila üle mõtisklema pidanud. Avastasin, et kaine mõistuse ja üldiste teadmis- tega võib arvestustel saavutada pä- ris häid tulemusi, kuid kõrgeima hinde saamiseks peab üle vaatama ka spetsiifilisema info. Paremad tulemused saavutasin õppeaine- tes, millega olen ka edaspidi kokku puutunud, näiteks matemaatika ja inglise keel.

Kuigi kolme aasta jooksul võib nii mõnigi varem õpitud infokild unu- neda, olen ma kindel, et natukese kordamisega saab kunagised tead- mised taastada. *Repetitio est mater studiorum!*

OIOII, KIIRGUS?!

RACHEL KÕLLO

30. jaanuaril esines reaali- ja loodusklassidele Olle Kitsing, kes rääkis kiirgusest meie igapäevaelus ja jagas oma kogemusi. Paar päeva hiljem plahvatas Facebookis debatt teemal, kas Olle Kitsing on sobilik inime- ne gümnaasiumiõpilastele loengut pidama. Tundmatust mehest sai äkitselt populaarne jututeema.

Kohe alustuseks tahan öelda, et vahendan loengul toimuvat, ja arvamused, mis siin tekstis esinevad, on vaid minu arvamused. Minu peamine eesmärk on tekitada teie, lugejate, küsimusi. Kui Andrea Miilangu koosolekul rääkis, et võiks teha kiirgusest ja Olle Kitsingust loo, hakkas see mind huvitama. Elektroonilised seadmed on järjest tavalisem nähtus ning kiirgused on vaikselt esile tõusnud. Ma ei teadnud Kitsingust mitte midagi ja enne loengut uurisin vaid põgusalt, kellega tegemist. Seega, kui ma lõpuks leidsin ruumi 228 (võimla) üles ja nägin patsi-

ga vennikest sättimas koos infojuhiga projektorit, ei olnud ma kõige suuremas vaimustuses, aga teema huvitas mind ja ma tahtsin uut informatsiooni.

Kiirgus teeb kahju

Lühidalt kokkuvõttes jagas O. Kitsing seisukohta, et kiirgus ei ole hea inimkehale, v.a Schumanni resonants, päikesevalgus ja magnetväli, sest neid vajame me eluks. Kitsing rääkis, kuidas ICNIRP (rahvusvaheline komisjon, mis töötab välja piirmäärasid mitteioniseeriva kiirguse eest) ei vastuta tegelikkuses oma soovitude eest. Lisaks tõi ta välja ühe

“

Huvitav kommentaar Kitsingult oli, et väidetavalt on isegi telefoni manuaalides kirjas, et nutiseadet ei tohiks hoida nahale lähemal kui 15 - 25mm.

graafiku/tabeli, mis näitas n-ö tõelisi piire, mis on normaalne ja mis ei ole. Tegemist oli ehitusbiooloogide EMV hindamisjuhen-

diga. Selle järgi on põhimõtteliselt iga kiirgus ohtlik ja enamuse meie kasutatavatest seadmetest on kollases, oranžis või punases tsoonis, pigem viimases kahes tsoonis. Punane tsoon algas piirmäärast “suurem kui 1000 mikro- rowatti ruutmeetri kohta”, ent väidetavalt on Eesti piirmäär 10 000 000 ühikut ja seeõttu lubab riik igasuguse kiirgusega seadmeid, sest sellist kiirguse piiri ületada olevat võimatu.

Tagumik saab viga

Jõudes selgusele, et tegemist on ohtliku kiirgusega, näidati meile kinnituseks pilti tagumikust, mille vastas on pidevalt telefon ning sellisest, kus nutiseadet juures ei ole. Telefonita tagumik oli tervem. Kitsing tõi veel näiteid oma klientidest, kelle elu muutus paremaks, kui nad kiirgusega niimoodi enam kokku ei puutunud telefoni kasutus vähenes jne. Seega kiirgus on paha - selle peale kommenteeris üks õpilane, et keegi oli väitnud, et tegemist on psühholoogilise nähtusega, sest kui inimesed olid viidud kiirguse juurde, siis neil ei tekkinud kõrvalmõjusid. Olgugi et eelnevalt olevat nad öelnud, et kiirguse pärast oli hakanud neil pea valutama. Selle kukutas Kitsing ümber väites, et toime sõltub ajast ja üldiselt on sellised katsed lühiajalised, kuid kiirgusest tekkivad probleemid on tekkinud pikaajalisemast kasutamisest või keskkonnas viibimisest. Üldiselt on selliseid inimesi vähe, kes reageerivad kiirgusele niimoodi - nad on elektrotundli-

kud, tegelikult mõjutab see kõiki organisme, aga mõnedel inimestel see avaldub, teistel mitte.

KUIDAS END KAHJULIKU KIIRGUSE EEST KAITSTA?

1. Lülita nutiseade välja
2. Liigu sellest eemale
3. Isoleeri kiirgaja (kes teab, ehk aitaks ka fooliumiga selle kinni katmine)

Lisaks soovitas Kitsing panna sõber lennurežiimile või kõik ühendused (andmeside, wifi, bluetooth, infrapuna, kellel veel on) välja lülitada. Huvitav kommentaar Kitsingult oli, et väidetavalt on isegi telefoni manuaalides kirjas, et nutiseadet ei tohiks hoida nahale lähemal kui 15 - 25mm. Täpset väidet ma manuaalist ei leidnud, küll aga leidsin ühest kohast kommentaari: „Teie seade on elektrooniline seade, mis tekitab normaalse töö ajal soojust. Äärmiselt pikaajaline otsene kokkupuude nahaga piisava ventilatsiooni puudumisel võib põhjustada ebamugavusi või kergeid põletusi. Seetõttu olge oma seadme käsitlemisel ajal või vahetult pärast seda ettevaatlik.“

Katsed-katsed-katsed

Mis loeng see on, kui katsetusi ei tee: O. Kitsing kasutas oma aparatuuri meie juuresolekul. Esimesel katsel ei olnud enamik õpilasi telefonis ega kasutanud interneti. Aparatuur mõõtis välja maksimumtulemuste ligikaudu 1300 mikrowatti, mis

on juba üle punase tsooni. Kui saalisviibijad hakkasid kasutama interneti, mõõtis masin välja tulemuste 5100 mikrowatti. Oli veider tunded, et masin häälitises, kui tundis kiirgust, seega teisel katsel oli häälitus üpriski vali. Vaatasime veel videot, kus lapsed katsetasid wifi mõjusid taime peal. Taimed pandi fooliumiga eraldatud kasti, millest ühes oli ka wifi ruuter. Muidugi kasvas taim ilma ruuterita kastis hästi ning ruuteriga kastis ei kasvanud ta põhimõtteliselt üldse. Õpilased järeldasid, et wifi ruuter on paha, sest taim ei saanudki kasvada - kuidas kiirgus siis veel meile mõjub. Siinkohal kommenteeris infojuht, et kuna ruuter oli fooliumiga kaetud kastis, siis oli ruuteri mõju kastis mitmekordistatud ja see ei saanud kuhugi minna ning lisaks oli tegemist vanema ruuteriga.

KITSINGU JAGATUD SOOVITUSED ÕPILASTELE:

- Kasutage hõõgniidiga lampe
- Valige valguskaabel
- Kasutage internetis käimiseks arvutit, mitte telefoni

Mõtisklusi

Mõtlemisainet kui palju. Rohkem mõtteid liikus aga tulises diskussioonis HTG Facebooki grupis. Kõlavaim küsimus oli, et miks määrati loengupidajaks “vandenõuteoreetik”? Täna tuliseid kommenteerijaid, kes arutelu lugemise äärmiselt huvitavaks muutsid. Ma leian, et see oli

lahe, et meie koolis käis esinemas „youtube’st teadmisi ammu-

Klassid hakkasid suhtlema, vilistlased muretsesid kooli pärast, õpilaskogus tekkis ka arutelu, küsimus „kas kiirgus on hea või halb?“ pidevalt õhus ja käib tihe arutelu.

tanud kiirguseksperdi. Nii palju mõtlemisainet. Klassid hakkasid suhtlema, vilistlased muretsesid kooli pärast, õpilaskogus tekkis ka arutelu, küsimus „kas kiirgus on hea või halb?“ pidevalt õhus ja käib tihe arutelu. Ma leian, et loeng on täitnud oma eesmärgi. Vahet ei ole, mida loengupidaja rääkis, kõiki väiteid saame meie, õpilased, kontrollida. Meil on selleks mitmeid võimalusi, näiteks diskuteerida loengut kuulanud õpetajatega või otsida informatsiooni internetist. Minu Treffneris oldud aastate jooksul oli see esimene loeng, mis tekitas nõnda suure arutelu. Ma arvan, et igaüks on sellest seigast midagi õppinud - kas siis kiirguse ohtlikkusest või loengu pidamisest. Tasub mõelda, kas koolis peavadki esinema vaid prestiižsed teadlased ja tunnustatud vilistlased või on võimalik pakku- da ka vaheldusrikkust?

KES ON GREGOR JEETS?

FOTO: GRETE ISABEL HUIK

GRETE ISABEL HUIK

Kui Sa näed kooli peal heledapäist ja rõõmsameelset noormeest 12.c klassist, võid kindel olla, et tegemist on Gregor Jeetsiga. Miilang sai Gregoriga lähemalt tuttavaks.

Kuidas leidsid tee Hugo Treffneri Gümnaasiumisse?

Põhikoolis Tartu gümnaasiumite variante uurides oli üsna kohe selge, et tahan just siia kooli tulla. Kindlasti mängis suurt rolli ka klassikaaslaste soov Treffnerisse õppima asuda.

Kuidas kirjeldaksid Sind lähedasemad sõbrad?

Inimene, kes näeb elus suurt pilti ja oskab oma valikutes sellest juhinduda, mitte ei jää toppama mõtetute probleemide taha. Kõigepealt treening ning seejärel lõbu.

Autosport nõuab tohutult pühendumist. Mõnele lugejale üllatuseks moodustab sõitmine vaid viiendiku trennide mahust, kuna mitmekülgsus on edu võti.

Teatavasti on Sul mitmeid väga erinevaid hobisid. Millega Sa koolivälisel ajal tegeled?

Hobisid on tõesti palju. Autosport on neist olulisim, aga kahtlen, kas seda enam vaid hobiks lugeda saab. Kõige suuremaks hobiks pean mäesuusatamist, millega olen tegelenud alates 6. eluaastast. Kindlasti on üheks lemmikuks veel tennis, millega olen tegelenud 12 aastat. Väga olulisel kohal on ka rahvants ning sellega kaasnev seltskondlik

melu. Ka disc golf on leidnud koha minu vabas ajas tänu gümnaasiumis kohatud sõpradele.

Kas õppimine nii paljude hobide kõrval unarusse ei jää?

Õppimine kindlasti kannatab hobide arvelt, aga arvan, et olen sellises vanuses, kus maailm on veel minu ees lahti ning tuleb proovida võimalikult palju erinevaid tegevusi, mis mind ennast huvitavad. Selge on see, et haridus on elus väga olulisel kohal, aga kõike on teatud maani võimalik kombineerida, kui osata kompromisse teha.

Milline näeb välja Sinu ideaalne laupäev?

Ideaalne laupäev on hetkel selline päev, kus saan tegeleda asjadega, milleks esmaspäevast reedeni pole aega olnud. Samuti naudin perega olemist ja nende sõprade, kellega ma igapäevaselt kokku ei puutu, nägemist.

FOTO: ERAKOGU

Autosport nõuab tohutult head keskendumisvõimet.

Mis on Su lemmikaastaag?

Siiani on olnud lemmikuks aastaajaks talv. Mäesuusatamine ja jäärajasõit on olnud minu väga tõsis- teks hobideks. Kui meil aga talviti lund enam ei saja, siis muutun su- veinimeseks.

Mis on asi, mida paljud ini- mesed võtavad tõsiselt, kuid ei peaks?

Inimesed võtavad teiste arvamust liiga tõsiselt. Sellest ei tohiks en- nast heidutada lasta ning inimene võiks saada olla just selline, nagu tema tahab.

Sind kooli peal kohates oled alati sõbraliku ja rahuliku hoiakuga, ent kas on ka mida- gi, mis Sind endast välja viib?

Olen justkui kaks isiksust ühes ke- has. Igapäevaelus Tartus olen sõbralik ja abivalmis inimene. Proo- vin suhelda võimalikult paljude ini- mestega ja luua palju uusi kontak- te ning näha elu positiivset poolt. Võistlusperioodil muutun kindlasti vaiksemaks, tõsisemaks ja äkilise- maks. Nahaalsuseta on raske spor- dis kaugele jõuda. Olukordi, mis mind ka igapäevaelus endast väl- ja viivad, on palju, kuid oskan end vaos hoida ning räägin neist ainult oma kõige lähedasematega.

Kui Sa saaksid elada ükskõik kus terves maailmas, siis mil- lise paiga valiksid?

Ilmselt oleks selleks kohaks Alpid, riigiks kas Austria või Šveits.

Kui kiiresti oled Sa ralliauto- ga sõitnud?

Ohutuse kaalutlusel on rahvusva- heline kokkulepe, mille kohaselt ei tohiks juunioride klassi autodel kiirus üle 180 km/h ulatuda. Meie tippkiirus – 190 km/h – on sõidetud Soomes talviste oludega.

FOTO: GRETE ISABEL HUIK

Pildil on Gregor oma silmapaistvaima kiivriga, mille iga kriips ja joon on ainulaadse šablooni abil käsitööna kiivri- le kantud.

Kas autospordiga tegelemine tõmbab ka tüdrukuid ligi?

Eesti inimene on häbelik ja pas- siivne. Mida lõuna poole võistlema minna, seda rohkem kohalikke hu- vilisi tekib. Kindlasti on tüdrukud üks osa autospordist ning huviliste tekkimine on asjade loomulik kulg.

Gümnaasiumi lõpp juba pais- tab – kui tihti mõtled sellele, kuhu ja mis edasi?

Selle peale mõtlen väga tihti ning arutan seda ka oma isaga, kellel on minu sportlaskarjääris mäenedžeri roll. Spordivallas oleks kõige mõt- tekam süveneda ainult autosporti.

Siiski usun, et haridus on elus väga oluline kapital, mida ei saa mitte keegi minult ära võtta. Minu plaan on minna õppima mõnda Eesti üli- kooli ning õpingud kombineerida spordiga.

Mida soovivad lennukaaslas- tele, kes üldse ei tea, mida tu- levikus teha?

Ärge mõelge üle! Teiseks – vigu tuleb elus ette ja neid ei tohi karta. Kõi- ge paremini õpitaksegi just vigu te- hes, tulgu need siis koolis või spor- dis. Kui sa oskad neist õppida, viivad need pikas perspektiivis ainult edasi.

FOTO: ERAKOGU

SUREMATU KOOLILEHT MIILANG

SIRELY VERI

Miilang – Hugo Treffneri Gümnaasiumi koolileht juba aastast 1925. Või oli see siiski 1926? Kooli ainus ja igavene häälekandja! Või on sellel ka eelkäijaid? Miilangu sisu ja ilme on aja jooksul suuresti muutunud, kuid eesmärk on üks – kajastada koolielu ja treffneristide mõtteid ning saavutusi. Rändame tagasi 20. sajandi esimesse poolde, et heita pilk ajalehe ilmumise algusaastaile ja lükata ümber väärarusaamad.

Kas ikkagi 1925 või 1926?

Siinkohal peame Miilangu liikmetega kõigi ees pead norgu laskma ja andestust paluma. Alates 2003. aasta aprillikuu koolilehest seisab Miilangu esikaanel uhkelt “Aastast 1925”, mis ongi segaduse põhjustajaks. Esimene koolileht, mis kandis nime Miilang, ilmus hoopis 1926. aasta kevadel, või MCMXXVI kevadtalvel, nagu on lehe ülaserval märgitud. Ilmselt on eksitus tekkinud esimese väljaande viimase lehekülje märguandest “Hugo Treffneri güm. õpilaskonna ajakiri, mis ilmus 1925. aasta kevadtalvel, on veel kooli kantseleist saadaval”. See ajakiri on aga varasem väljaanne, mis ilmus ka aastal 1924, ning ei kandnud veel uut, kaunist nime. Karl Ehrmann, esimese Miilangu silmapaistvaim kirjutaja, on 1931. aasta lehe intervjuus küll maininud, et ajalehel on käes juba kuues sünnipäev, ent toob samas välja, et

Miilangu nimi sündis aastal 1926 tema enda pakkumisest.

Miilangul on esivanemaid

Olgugi et meie koolileht tähistab juba kuue aasta pärast oma 100. juubelit, polnud see esimene teataja ega perioodiline väljaanne Hugo Treffneri Gümnaasiumis. Tänapäevase koolilehe kõige lähedasemaks eelkäijaks on Treffneri Gümnaasiumi Ajakiri, mis ilmus aastatel 1924 ja 1925. Tegemist oli tasulise väljaandega (ühe lehe hind oli 35 eesti marka ehk umbes 1,39 eurot), milles avaldati peamiselt õpilaste loomingu, jutte koolielu ja ajaloo kohta ning arvamuskirjutusi. Toimetusse kuulus vaid loetud arv inimesi, eesotsas direktor Konstantin Treffneri ja silmapaistva õpilasest kirjutaja Karl Ehrmanniga. Lisaks Treffneri Gümnaasiumi ajakirjale ilmus enne ja pärast Miilangut teisigi ühe- ja mitmenumbri lühi teatajaid. Ühed varasematest on näiteks “Astmed” (1921) ja “Archimedes” (1922), mida võib lehitseda ka meie kooli ajaloomuuseumis.

Laastav tsensuur

Treffneristidel pole aga olnud võimalust trükisooje Miilanguid igal aastal lugeda. 1926. aastal ilmunud Miilang I jõudis lugejateni pärast mitmeid raskusi, hilinemisi ja segadusi. Mõnedel aastatel jäi koolileht isegi välja andmata. Viimane Miilang enne pikaajalist vaikusaega ilmus 1940. aastal, peale mida juba peagi, 17. juunil, algas Eestis Nõukogude okupatsioon, mis järgneval aastal Saksamaa sissetungiga lõppes. Teise maailmasõja tormilistes, rasketes oludes on Miilangu ilmu-

mise peatumine mõistetav, ent õpilaste teadvusest ja arhiividest ei kadunud kooli teatajad kuhugi.

Nõnda valitses Miilangu viimase ilmumise järel mõõn veel 52 pikka aastat, kuni 1992. aastani, mil kolm hakkajat koolipoissi – Vahur Abrams, Andrus Kaldalu ja Priit Rajalo Miilangu viimaks taas kaasõpilaste ni tõi. Sellest ajast alates pole lehe ilmumisse enam pikka pausi tulnud.

Miilang on saanud uue kuue

Lehitsedes vanu Miilanguid märkab iga tähelepanelik lugeja keelelisi erinevusi eelmise sajandi ja nüüdisaegse keelekasutuse vahel, ent muutusi on toimunud ka Miilangu eesmärkides ning kirjutistes. Kuigi Miilangu peamiseks sihiks 1930.–40. aastail oli kajastada Treffneri õpilaskonna tegemisi ning üldiseid muutusi ja sündmusi, toodi lugejateni ka mitmeid treffneristide luuletusi, kunstiteoseid, novelle ja arvamuskirjutusi. Esimestes numbrites ongi põhiohk loomingu, pakkudes andekatele kooliõpilastele võimaluse oma loomingu ka lugejatega jagada. Lisaks oli hilisematel Miilangutel palju sponsooreid, tänu kellele koolilehe trükkimine võimalikuks sai. Agar lugeja, kes käesoleval sajandil ilmunud lehti uurinud on, võib aga märgata, et loomingu ülekülluse asemel on lehes põhiohkuses koolielu tutvustamine ja arvamused. Ometi on säilinud üks muutumatu tõsiasi: Miilangu postkast on alati olnud ja on siiani avatud kirjutamishuvilistele, kes oma loomingu julgelt ka teistega jagada soovivad, olgu see siis nimeline, anonüümne või artisti nime alt välja antud teos.

Karl Ehrmanni mõtteid Miilang I ilmumisest

„Õpilaskonna põhikirjas oli päle muu ette nähtud, et ta annab väl-

ja ka oma trükitud ajakirja.[- - -] Ajakirja toimetuse, kes pidi sel aastal ajakirja »tegema«, moodustati koosseisus, kuhu kuulus tegevtoimetajana nende ridade kirjutaja. [- - -] Algas kaastöö hankimine. No see oli veel vaev! Lubama olid kõik kanged mehed, kuid kui kaastöö sisseandmise viimane tähtpäev saabus, siis polnud ühtegi teist kirjutist päale Bernhard Linde oma. Korra, ühel vahetunnil, küsis dir. K. Treffner minult: »Kui kaugel asjad ajakirjaga? Häbi nagu oli lausuda, et pole peaaegu veel midagi käes, lubatud küll... Tähendasin siiski, et noh, üht-teist ikka on. [- - -] Koridori pimedas otsas, sooja ahju kõrval pidasime järjest koosolekuid, andsime lubadusi, kuid ei tulnud kaastööd kuskilt. Enne pühi saime siiski nii palju manuskripte kokku, et »Miilang« trükki võis minna. [- - -] Käsikirjade ladumisel ja korrektuuride juures tuli aga õnnetuseks ilmsiks, et meie manuskriptid ei anna tarvilikku hulka lehekülgi.

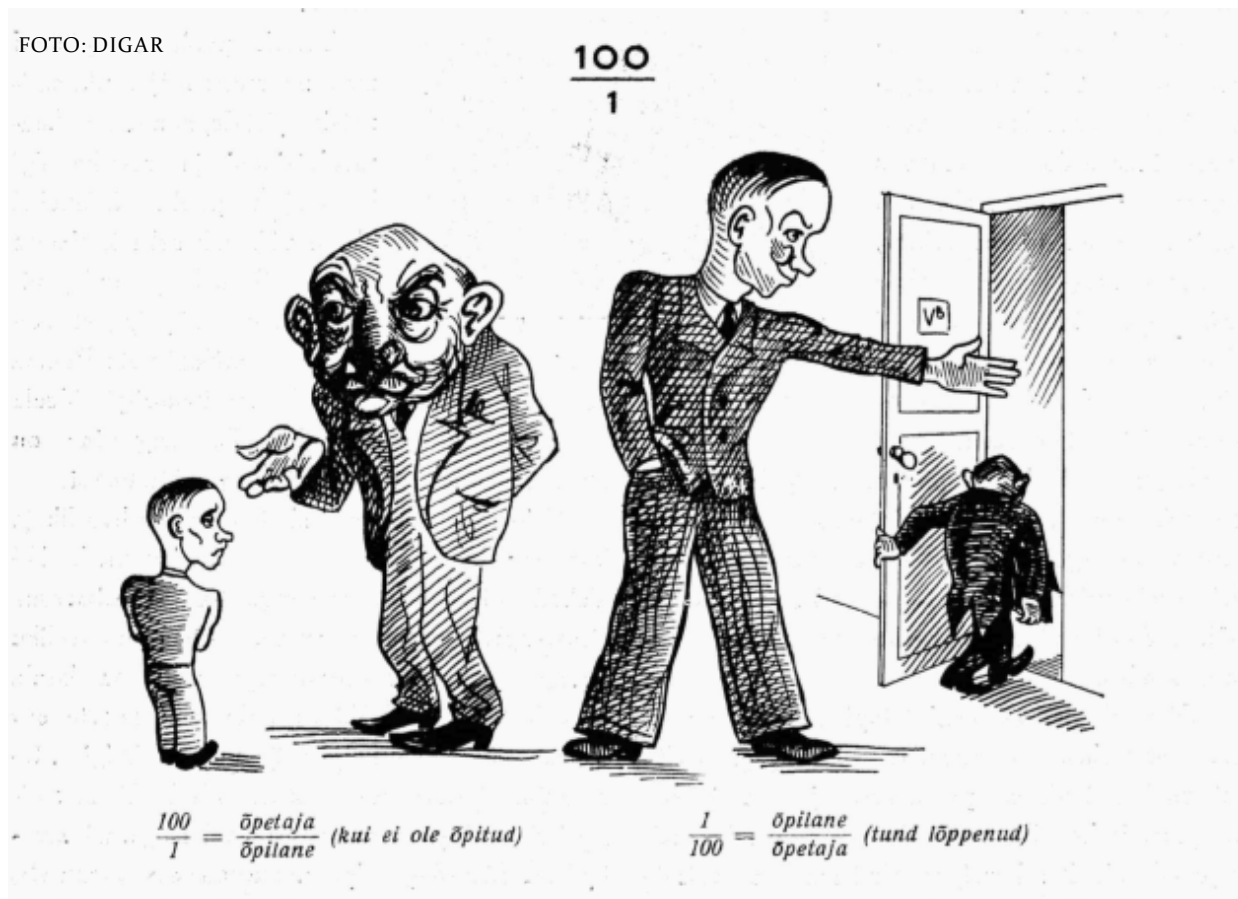
Mis nüüd teha? Kõik maal, laiali. Millega see tarvilik osa täita? - Siis kirjutasin ise ühe kirjutise (»Teelahkmeil«) ja andsin selle trükikotita ladumisele, ilma et kellelgi sest aimu oleks olnud. [- - -] Närveldasin mitu päeva põhjendatult kartusega, et vahest nüüd läheb päris kehvasti. Mine sa tea, ega's see kirjutisi nii väga. Hiljem aga selgus, et asjata kartsin, kirjutis oli üks loetavamaid.

Esimesel koolipäeval päale pühi vaevalt muud tehti, kui »Miilangut« loeti, sirviti, vahiti. Mitte ainult pingi all, ka avalikult, pingil, sest õpetajategi huvi »Miilangu« vastu oli ilmne. Ei teadnud sellest midagi dir. K. Treffnergi, kes vastutas ajakirja eest. Kui päale pühi »Miilang« valmis oli ja esimesel koolipäeval ajakirja esimesed valmis eksemplarid direktorile näha viisin, siis lehitses ta seda kiirelt ja silm jäi nagu kiuste peatuma just sääl, kus oli mu omavoli. Olin seda nagu ette aimanud ja isegi kartnud,

et esimesena torkab talle silma kirjutis, mille sisse panin oma äranägemisel. »Mis kirjutis see siin on? Kes selle kirjutas?« küsis ta natuke mornilt, näpitsprillide tagant mulle uurivalt otsa vaadates. Seletasin, kuis vahepääl asjad seisnud. Ta ei lausunud musta ega valget. [- - -] Kusjuures sain mõneltki poolt etteheidete osaliseks, et sisu enamus oli minu sulest. Jah, nüüd tagantjärele »Miilangut« sirvides, leian selle õigustatudki olevat. Sest esimese »Miilangu« väljaandmisel polnud tõesti sel määral kaastööd, mida vajasisid ajakirja 16 lehekülge, ehk kui oli, siis oli see selline, milist kasutada ei saanud. Meie aga olime otsustanud »Miilangu« välja anda, maksku mis maksab. Meil oli häbi näidata eneste tahtejõuetust ja soovide mitte-teostust. Tegime nii nagu saime, suutsime ja oskasime. Parem halvasti teha kui mitte midagi teha.»

Karl Ehrmann. („Miilangu hälli juures” Miilang 1931)

FOTO: DIGAR

Karikatuur
(Miilang
1931)

EESTI OMA NETFLIX ROM-COM?

ANITA ALGUS

5. veebruaril esilinastus Oskar Lutsu raamatute põhjal tehtud filmide triloogiale järg pealkirjaga „Talve”.

Oodates „Talve”

Kui end esilinastuseks Palamu-sele asutasin, valdasid mu pead mitmed mõtted. Ma olin ligikaudu viimase üheksa kuu vältel selle filmi valmimist oodanud. Mind valdasid ka mõnevõrra skeptilised mõtted „Talve” osas, mis olid eelkõige tingitud sürreaalselt lühikesest valmimisajast (filmiti kõigest 1,5 kuud). Ma kartsin ka, et kuna „Talve” ise pole suures osas Oskar Lutsu teos, ei pruugi ka film sellele eelnenud filmidega kokku sobida ja seeläbi poleks see kuigi adekvaatne järg Paunvere saagale. Õnneks ei läinud stsenaarist raamatu põhjal filmitegemise teed, vaid sobitas teose stsenaariumi kokku sellele eelnenud triloogiaga.

Näitlejate valik

Kui ma vaatasin Eesti Filmi andmebaasist mõni nädal enne esilinastust näitlejate nimekirja, ei arvanud ma sellest eriti midagi. Enamik neist näitlejatest olid mulle pigem tundmatud, mis oli ka mõnes mõttes hea, sest ma sain võimaluse seda filmi täiesti neutraalselt vaadata, ilma et mul oleks enne filmi juba mõne näitleja suhtes suured eelarvamused.

Näitlejavalik tehti konkreetse filmi jaoks ilma casting'uta, seega

näitlejad valis režissöör. Need nimed seal nimekirjas ei pruugi küll väga midagi öelda, kuid see annab vaatajale võimaluse näha tegelasi ekraanil kui osa endist, sest nende puhul pole veel tekkinud n-ö kuulsusekultust, mis sellise teose puhul võib mõtte veidi kaduma lüüa, mis juhtus minu jaoks kohati näiteks „Tõe ja õiguse” puhul. Filmis kaasati küll suhteliselt vähesel määral „Kevade” enda näitlejaid, kuid uus põlvkond suutis need esialgsed karakterid üllatavalt hästi täita. Peale filmi linastumist sellest rääkides kutsusin ma mitmeid kordi isegi Oskar Tootsi Joosep Tootsiks ja Arnold Tali Arno Taliks, sest need karakterid lihtsalt ei erinenud kuigi palju.

Tegevuspaik

Tegevuspaik pole filmis Palamu-selt kuhugi kaugemale kolinud. Kogu film on üles võetud Jõgevamaa voorte ja põldude vahel. Filmis saab korduvalt näha ilusaid kaadreid, mida ei seganud elektripostid või mõned muud uusrajatised. „Talve” autentsus oli lausa muljetavaldav, sest selle filmi eelarve polnud mõistagi nii suur kui „Tõel ja õigusel”, et ise tegevuspaik kokku panna, ja seetõttu olin veelgi enam üllatunud, et Eestis veel sedavõrd kauneid paiku leidub. Suurem osa stseenidest võeti üles kohalikes taludes. Üks stseen sai üles filmitud ka Alatskivi lossi juures, et näidata mingil määral natside võimu suurust Eestis. See tõstis ka minu jaoks filmi kvaliteeti, sest ühest küljest kirjeldas see üht armastuslugu ja teisest küljest oli see autentne olukorral kirjeldus tollest perioodist Eestis.

Film kui üksikteos

Üksikuna oli see film tõesti nagu eestlaslik Netflix rom-com. Filmis oli armukolmnurki, tekkis intriige ja kõik lahenes õnnelikult nagu alati. Mingil määral liikusid minu jaoks asjad ebaloomulikult kiiresti ja teatud stseenides oli filmis liialt vähe olukorraanalüüsi ja kiireid hüppeid, mis mulle filmi puhul üldiselt ei meeldi, kuid hiljem kodus oli mul endal tore neid olukordi analüüsida ja mõelda, et mis oleks saanud teisiti minna. Võibolla oli tegevus kohati liiga ideaalne Saksa okupatsiooni jaoks ja mulle tundus kohati, et nad elavadki mingil muinasjutumaal, kuis kõik on lihtne, tore ja armas. Kui filmis mainiti, et vana Kiir on natsidega sõber, sain ma aru, et võibolla see lõi Paunverele mingisuguse kaitsekilbi. Kui üldjoontes oli õhkkond toretsev, sai lõpus näha mõnda puanti, mis andsid nii mulle kui ka vaatajale filmile väärtust juurde.

Film kui lisa eestlaste armastatuimale triloogiale

Kõik miinused üksikteosena saavad elimineeritud, kui vaadata saagat tervikuna. Seda sama stiili, mida kasutati kõigis kolmes eelnevas filmis jätkati ka „Talves” ja üldmuljena tundubki nagu „Talve” oleks lihtsalt koloriseeritud jätk Paunvere saagale. Vanade tegelaste lapsed suudavad ideaalselt täita neile eelnenud karaktereid. See pani saagale kauaoodatud ilusa lõpu, mille üle veel mitmeid päevi peale filmi vaatamist mõelda.

MARTIN ALGUS: „MA LOODAN, ET KUI OSKAR LUTS SEDA KUIDAGI PILVE PEALT VAATAMA PEAKS, SIIS TA ON MEIEGA RAHUL.”

Martin Algus on kirja pannud mitmed eestlaste poolt armastatud palad alustades “Klassikokkutuleku” triloo-giast, lõpetades kodumaiste sarjadega nagu “Padjaklubi” ja “Papad Mammad”. Nüüd saime me tema eestvedamisel näha ka ilusat lõppu Paunvere saagale.

Mis Sind näitekirjanduseni viis?

“Ma olen alati kirjutanud. Niipea kui ma hakkasin lugema, hakkasin ma ka kirjutama ja üritasin jäljendada seda, mida kuulsad seik-luskirjanikud teinud on. Näitasin seda uhkelt emale ja isale ja ne-

mad ainult innustasid edasi. Mulle meeldis kirjandeid kirjutada ja ma kirjutasin ka kodus oma lõbuks mappidesse jutustusi. Hiljem läksin näitlejaks õppima ja sii puutusin näitekirjandusega kokku. Eriti mõjutas mind vist see, kui ma hakkasin Ugalas näidendeid tõlkima. Lugesin neid inglise keeles ja siis tegin eestikeelseks ning see kõik viis mind ennast näidendite kirjutamiseni. Hakkasin ka enda seest seda materjali otsima ja sedasi jõudsin siis ringiga tagasi.”

Kes Sind enim aastate jook-sul kirjanikuna inspireerinud on?

“Mind inspireeris alguses väga sel-

line liikumine nagu In Yer Face Theatre. See liikumine paikneb Inglismaal, Londonis, Royal Court Theatre’is. Seal olid ausad ja otsekohesed tekstid, mis rääkisid tänapäevasest suures probleemist. See kõneviis oli ka nagu päris ja ei olnud selline kunstlik ja kõmisev. Lisaks on mind väga suurel määral mõjutanud ka teised autorid ilukirjandusest ja isegi teadlased. Teadlastest näiteks Stephen Hawking või Richard Feynman. Ja mulle meeldib ka väga James Joyce. Ma soovitan ka üldiselt klassikat üle lugeda mingil hetkel. Koolis küll sunnitakse aga tasuta üle vaadata, sest neil inimestel oli ikkagi midagi tähtsat öelda. Läbi elu on mind ka

Martin Algus: Mees, kelle sulest on tulnud rohkem eestlaste poolt armastatud karaktereid kui ühegi teise näitekirjaniku poolt

FOTO: SANDER ILVEST

mõjutanud ajaviite kirjandus. Teismelisena ma lugesin hästi palju iga-suguseid krimkasid, nagu Agatha Christie või Chandler. Ma soovitan alati inimestel lugeda seda, mis päriselt ka endale huvi pakub. Ei ole vaja ennast lugema sundida.”

Mis ajendas Sind “Talve” filmi ette võtma?

“Tegelikult helistas Taska mulle juba paar aastat tagasi, et see saaga on lõpetamata, kuid tollel momendil oli mul kiire ja mul polnud ka üldse häid mõtteid, kuidas see ette võtta, seega ma ei hakanud seda ette võtma. Vahepeelsel ajal üritas

““ Mulle tuli paar korda isegi meeleliigutus peale, et peaaegu hakkaks nutma. See on selline õrn ja armastust täis lugu, mida on ühiskonnas ka vaja.

ta veel mõne seltskonnaga seda ette võtta, kuid ei tulnud välja. Eelmisel aastal helistas ta siis uuesti ja ütles, et raha on ja võte Ergoga see asi ette. Siis me hakkasimegi tegema seda, sest Ergo saab ka sedasi oma esimese filmi kirja. Ja siis ma hakkasin mõtlema, et kuidas see võiks toimuda üldse, sest see raamat ei olnud tegelikult üldse filmilik. Seal oli üks pikk jorutamine ja pikk vedamine ja seda pole ju üldse Oskar Luts kirjutanud. Sellest oleks olnud suhteliselt raske seda lutsulikkust välja pressida. Nii ma siis jätsingi

selle raamatu kõrvale ja mõtlesin oma intriigi välja ja mõtlesin oma tegelasi juurde. Ja siis võtsin raamatust nii palju kui seal asju olemas oli ja nii ta siis valmiski.”

Kui sa midagi “Talve” juures muudaks, siis mis see oleks?

“Ma ei teagi, ma ise jäin selle tulemusega väga rahule. Näitlejad tegid fantastilist tööd ja ma ei oskakski midagi muuta. Mul on hea meel, et see tuli isegi paremini välja kui ma oleksin osanud oodata. Minu jaoks oli see üllatav kui hästi inimesed mängisid, kuigi ma tean neid ja ma uskusin aga nad tegid nii head tööd seal võtteplatsil, et ma ei oskakski midagi muuta. Ma pean siiralt ütleva, et mulle endale väga meeldib see film, see liigutas mind. Mulle tuli paar korda isegi meeleliigutus peale, et peaaegu hakkaks nutma. See on selline õrn ja armastust täis lugu, mida on ühiskonnas ka vaja.”

Miks sa ise “Talves” ei näidelnud?

“Mitmel põhjusel; Üks asi on see, et ma ei lähe kunagi mängima filmi või sarja, kus ma ei tunne, et seal on täpselt see roll minu jaoks. Ma ei taha lihtsalt minna ja olla selline, et ooo ma saan nüüd ka mängida ja võtan kelleltki rolli ära ja teen ise. Ma ei näinud seal täpselt seda, kes ma seal olla võiks ja teine põhjus oli ka muidugi selles, et mul oli kohutavalt kiire sellel ajal kui võtted toimusid. Mina läksin juba teiste töödega edasi ja mul poleks reaalselt aega olnud tulla, sest see film sattus hooaegade vahele ja sarjad tahtsid tegemist.”

Mis tegelasega sa ise enim saamastud?

“Ma arvan, et ma olen segu Tootsist ja Arnost. Ma olen kohati selline elavaloomuline ja võin kõva hääle-

ga rääkida ja hirnuda ja nalja ning krutskeid teha. Aga samal ajal olen ma ka endassetõmbunud mõtiskleja. Ma arvan, et kõigis inimestes on osa mingisugustest arhetüüpidest ja ma arvan, et päris selliseid stiilipuhtaid tüüpe nagu kirjanduses võib kohata pole päris elus. Tegelikult polnud ju Tootski päris stiilipuhas Toots kogu aeg. Meie nägime filmides tema ekstravertset poolt, sest see on filmilik ja sealt on midagi võtta, kuid ma olen kindel, et tootsil oli perioode elus, kus ta mõtlikult tuld vaatas ja mõtles, et mis ma küll peale hakkam ja kes ma küll olen. Ta oli ju intelligentne inimene ja eksistentsiaalsed küsimused käivad kõigiga kaasas ja tal olid kindlasti mõlemad poolused olemas. Arnot ma ei kujuta ette väga suure möllumehena. Temal oli siis ilmselt vähem seda ekstravertsust introvertsuse juures, tema oli oma tüübi suhtes siis ka veidi stiilipuh-tam. Kõigis on mingisugune proportsioon nendest arhetüüpidest.”

Kas praktiliselt kogu tegevus-tiku esialgne tegevusaeg pidi-gi suvel olema?

“Jah, sest raamatus toimus tegevus nii talvel kui ka suvel. Võtsime pealkirja pigem sümboolsena, sest see on viimane aasta-aeg ja see räägib justkui mingi loo lõppemisest ja mingist hüvastijätust, näiteks Arno põrna laialilaotamine. Lõpuks see tali tuli ka siiski ja lumi oli maas viimases kaadris ja me siiski täitsime ka selle linnukese selles boksis ära. Põhiline argument muidugi oli see, et meie võtteperiood sai toimuda vaid suvel. Praeguse ilmaga on muidugi ka mõnusam vaadata ekraanilt suve kui vaadata sellist pooletoobist Eesti talve, kus ei ole ei lund ega valgust ja kõik on hall. Suvi on ka filmile palju sõbralikum aasta-aeg. Muidugi ilusat kirkast lu-

FOTO: FILMIKAADER

Eestlaste armastusloost ei saa puududa pidu

mist talve oleks teine asi vaadata, kuid sellise talvega, mis mei on ei annaks seda teha. Ma ei teagi kas Eestis saab enam talve filmida, kui meil on kliimaga sedasi, kuid see on juba laiem küsimus.”

Kas uued tegelased (Selma ja kaupmees) olid võetud mõne su eelmise karakteri pealt? Kui jah siis kes kelle pealt?

“Peamiselt nende karakterite puhul oli asi selles, et Ain Lutsepp ei saanud filmis Tõnissonina osaleda. Tal oli tervisega suhteliselt kehv lugu ja ta ütles suve alguses, et ta ei saa tulla välja. Ta ei saanud hästi liikuda ja ta käis sellel perioodil arstide vahelt. Praegu on kõik korras muidugi- ta käis ju esilinastuselgi. Meil ei jäänud tänu sellele muud üle, kui kirjutada see värvikas Ollepite peresse. Minu arust sai see tulemus Harri Kõrvitsa ja Saara Nüganeni

poolt väga ilus ja suutis selle augu ära täita.”

Kas tegevus pidigi toimuma Saksa okupatsiooni ajal, kui jah, siis kui palju sa ajaloolisele taustale tähelepanu pöörasid?

“Kui Kris Taska mulle helistas oli tal juba peas mõte, et see võiks toimuda okupatsiooni ajal, seal 1941. aasta paiku. Mina ise pakkusin, et 1942. aasta oleks parem, sest saksa võim oleks selleks ajaks juba rohkem kinnistunud ja on tekkinud juba stabiilsus. See on muidugi ähvardav stabiilsus, sest see on ikkagi sõjaaeg ja see aeg oleks meile filmis parem. Ma arvan, et 1941. aastal poleks isegi niimoodi väljas käidud ja pidutsetud, sest liiga segane aeg oli, kuid meil oli vaja näidata seda läbikäimist kohalike vahel ja selle pärast 1942. aasta. Uurisime ka hästi

palju muidugi. Ma ise uurisin erinevaid väljendeid, mis sobis öelda, mis on ka minu eriala ja spetsiifika dialoogi kirjutamisel. Ergo tegeles kunstnikuga õigete rekvisiitide leidmisega ja viisime end ikkagi korralikult kurssi selle ajastuga”

Miks üks keskmine eestlane seda filmi peaks vaatama?

“Ma arvan, et see on kultuuriliselt meile oluline, sest kõik teavad sellest loost ju midagi ja oleks ju tore kui inimene tunneks selle filmi vastu huvi ja tahaks teada kuidas see saaga meie jaoks siis lõppeb. Teisest küljest on see film ka üks hea film, mida vaadata. Ma olen seda mitmeid kordi ise näinud juba ja ma arvan, et tasub vaatama minna. Ma loodan, et kui Oskar Luts seda kuidagi pilve pealt vaatama peaks, siis ta on ka rahul meiega ja talle meeldib see, mis me teinud oleme.”

NAISKAITSEVÄELANE AJATEENISTUSEST: KUI OLED VAIMSELT VASTUPIIDAV, ON KÕIK TEHTAV

MARI LEPP

Kui enamik inimesi ruttavad pärast gümnaasiumi kõrgkooli, siis Iida Elise Murumets läks (E12/E13) hoopis ajateenistusse. Kunagine Miilangu toimetaja, ajalooringihuviline ja Tantsutaldade tantsija jätkab oma teed kaadrikaitsevaelasena. Uurisin, kuidas üks noor inimene sinna jõudis.

Kuidas Sa ajateenistusse jõudsid?

Ma läksin kaitsevärke 23-aastaselt. Ma ei olnud ikka veel otsustanud, kus ja mida õppida. Algselt pidin Pariisi minema, ent õppeaasta algul mõtlesin ümber. Kuna ma ei tahtnud kodus istuda ja pöidlaid keerutada, siis saatsin avalduse Eesti Kaitsevæele. Esialgu plaanisin oktoobrikutsega minna, kuid öeldi, et alles jaanuaris saan alustada. See otsus ei olnud üleliia läbimõeldud ega ka pikalt planeeritud. Ma teadsin, et teenistuses on mul aasta aega mõelda, mida oma eluga siis peale hakata. Arvasin, et nagu poisid, nii ka mina jõuan selgusele.

Kuidas reageerisid sellele otsusele pere ja sõbrad?

Perele rääkisin sellest siis, kui sain kutse arstlikule komisjonile. Ma kartsin, et nad ütlevad, et see ei ole minu koht, ja üritavad mind ümber veenda. Seda küll ei juhtunud, pigem lihtsalt "las läheb".

Keegi otseselt ei öelnudki, et ära mine. Poistepoolne segadus oli tin-

gitud sellest, et naistele ei ole ajateenistus kohustuslik, ja nad ei mõistnud, miks ma vabatahtlikult teenistusse lähen. Nii mõnigi arvab, et kui saaks valida, siis nad ei läheks. Aga mitte kõik ei mõtle nii. Ülejäänud olid jällegi väga toetavad ja leidsid, et see saab olema väärt kogemus.

“**Kui vaimselt oled vastupiidav, on kõik tehtav.**

Kuidas seal päevakava välja nägi?

Ma olin esimesed 5 kuud Viru ja laväepataljonis, ja siis järgnevad 6 kuud staabi- ja sidepataljonis. Tegelikult on laias laastus päevakava igal pool sama. Kell 6 on äratus, siis spordidress selga ja algab hommikuvõimlemine, mis kestab umbes 25 minutit. Ei midagi kontimurdvat, sörgid ja võimled natuke. Talvel on lihtsalt väga külm. Esimestel päevadel ma ei teadnud, et kiledressi alla tohib panna soojemaid riideid. Puhtalt enda rumalus.

Peale hommikuvõimlemist on hügieenitoimingud, teed voodi korda ning paned riidesse, koristad tuba ja sööd hommikust. Järgneb hommikune ülevaatus, poistel vaadati kuklad-lõuad üle, tüdrukutel pidid juuksed patsis olema. Kontrolliti ka, et küünealused oleks puhtad, vorm korras ning saapad viksitud.

Siis algasid tunnid vastavalt plaanile kasarmus või metsas. Esimesel kahel nädalal tutvustati korda, varustust, õpetati relva käes hoidma ja toimusid muud sisseelamist abistavad tegevused. Õhtul on muidugi õhtusöök, õhtune loendus ja vaba aeg. Siis said ise vaadata, kas käid saunas, loed midagi või vaatad lage.

Kas Sul oli enne minekut eeltöö tehtud, mida oleks kasulik kaasa võtta?

Kuna mu vend ja mõned klassikaaslased olid ajateenistuse läbinud, sain küsida tähtsaid küsimusi, nagu kui palju Snickerseid nädalas kulub ja kui palju kreeme oleks mõistlik kaasa pakkida. Algul võtsingi optimistlikult liiga palju asju kaasa, sest ei kujutanud ette, kui palju jääb aega lugemiseks või muudeks hobideks.

Mis oli kõige suurem muutus ajateenistusse saabumisel?

Suurim kontrast on inimeste rohkus, kuna hakkad elama mitmekesi ühes toas. On vähem privaatsust ja õigust oma isiksusele. Osa tahavad rohkem rääkida, teistele meeldib vaikselt istuda. Tuleb osata arvestada teistega ja kui ei oska, siis peab õppima seda tegema.

Kui palju seal veel tüdrukuid peale Sinu oli?

Minu kutsega tuli veel kolm tüdrukut. Kokku seega umbes 160 poissi ja 4 tüdrukut. Neiud, kellega koos teenisin, olid varem Kaitseväe rii-

FOTO: EESTI KAITSEVÄGI

Tubli töö eest kaitseväe lisaõppekogunemisel Okas 2019 autasustati lidat teenetemärgiga. Vasakul kindralmajor Martin Hemer.

dades. Neist kaks tulid eesmärgiga valmistuda Sisekaitseakadeemia katseteks.

Mis tööd Sa hetkel teed?

Praegu olen ma rühma juhtkonnas ehk tegelen põhiliselt olme- ja varustusprobleemidega ning käin rühmaga kaasas.

Sa tahtsid siis riigikaitsega edasi tegeleda?

Tegemist oli loogilise sammuga, kuna jaanuarikutse määratakse reservi novembris, siis olin samas olukorras, kus aasta aega varem. Kooliaasta juba käis, katseid ei olnud kuskil sooritanud. Kuna sealne keskkond istus mulle ja teadsin, mida minult oodatakse, siis otsustasin jätkata tegevteenistuses. Rühmavanem olen selle kutse reservi minekuni ehk mai lõpuni. Siis määratakse mind mõnele muule

ametikohale. Siin aga valikut jagub ja tööd ka.

Mis võimalused Sul veel peale ajateenistust on?

Ajateenistuse lõppedes saab minna näiteks Scoutspataljoni elukutseliseks sõduriks. Teisteks võimalusteks on minna sõjakooli või veeblikooli kõrgharidust omandama.

Mis olid Sinu jaoks suurimad raskused ajateenistuses?

Raskusi ei valmistanud väljaõpe või raske varustus. Külmal ilm on möödunud, kilomeetrid saavad kõnnitud. Kui vaimselt oled vastupidav, on kõik tehtav.

Kuid ma ei ütle ka, et see oleks olnud täiesti pingevaba kogemus. Inimesed on väga erineva tausta ja kommetega. Probleemid tulid peamiselt inimeste kasvatusel. Eks ole

ka keeruline töötada koos inimestega, kes ei taha seal olla.

Mõni hea soovitus tüdrukutele, kes kaaluvad ajateenistusse minemist?

Kahju ta ei tee. Aga oma eesmärgis tuleb kindel olla - mida sa tahad saada, kas paned ennast proovile, valmistud koolikatseteks või oled riigikaitsega varem kokku puutunud ja huvitud sellest. Või siis tunned lihtsalt, et oled oma elus juba kõike proovinud. Ma arvan, et kui vähegi huvi pakub, on see väärt kogemus. Õpid ennast tundma, näed läbilõiget Eesti ühiskonnast ja tutvud kodumaa loodusega, Ida-Virumaa metsad on näiteks väga kaunid. Avastamist jagub!

NB!

Huvi korral vaata lähemalt FBst - @NaisedKaitseväs

TOM RIDDLE'I PÄEVIK EHK FILOSOOFIAÕPIK, MIS KIRJUTAB VASTU

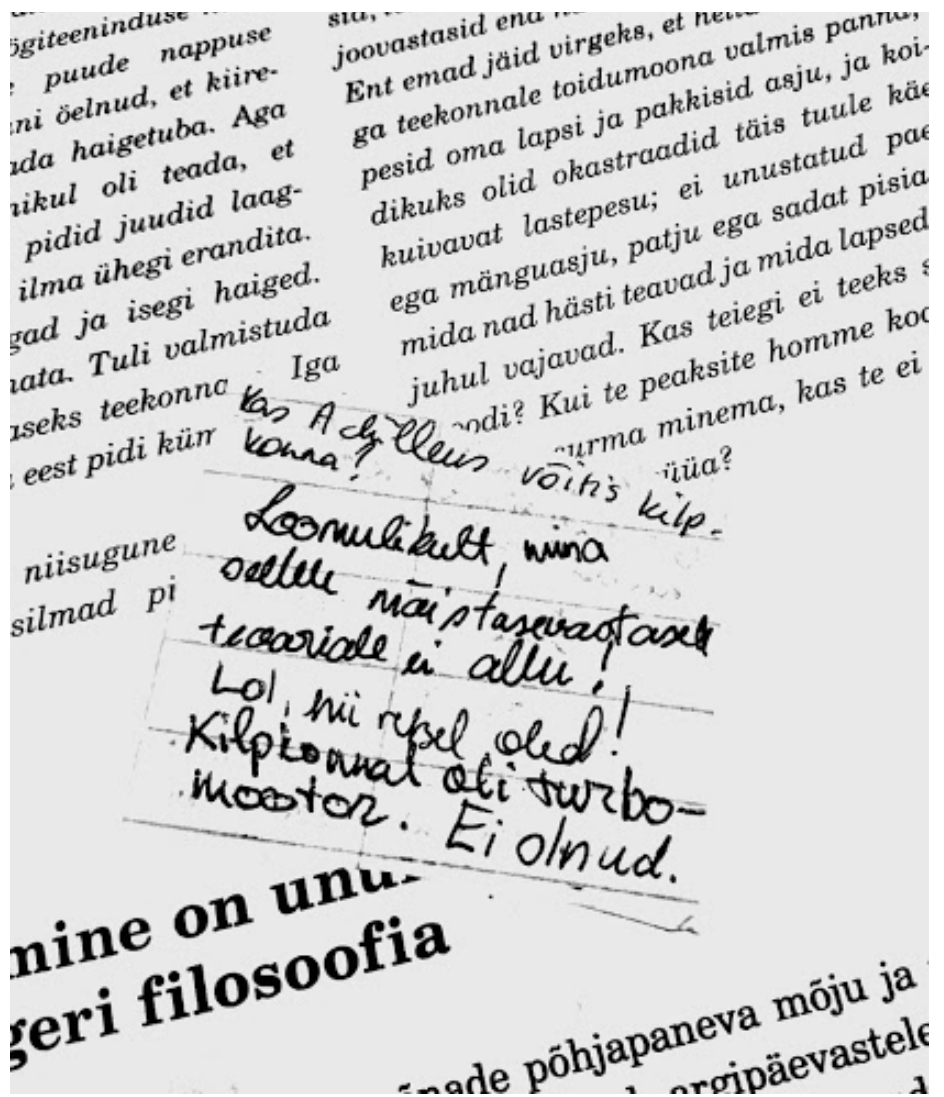
LIISA LEPIK

Kõik õpilased, kellel on olnud filosoofiatund Toomas Jürgensteiniga, teavad, et 203. klassis asuvate filosoofiaõpikute vahele on tekkinud suuremat sorti kirjavahetus. Kuna Esa Saarineni „Synopsisiumi“ on koolis vaid ühe klassi jagu, kasutatakse õpikuid vaid klassisiseselt ning seepärast ongi kirjavahetus võimalikuks saanud.

Jürgensteini sõnul on õpikud koolis olnud umbes 2008. aastast, kuid kohe alguses kirjavahetus ei alanud. „Oli vist nõnda, et leidsin kord õpiku vahelt ühe paberi, kuhu oli kahe käekirjaga midagi kirjutatud. Ütlen klassis aeg-ajalt spontaanselt välja ka asju, mis otseselt koolitööd ei puuduta, nii tegin ka selle kirjaga. Võibolla sealt see algaski - mitmed õpilased otsustasid proovida, kas selline kirjavahetus töötab,“ sõnas õpetaja.

Kõige varasem sedel, mis on õpiku vahelt leitud, pärineb aastast 2012. Olgugi et lehekesi on säilinud ka 2014. ja 2015. aastast, on kirjavahetus eriti laiahaardeliseks muutunud alles sel õppeaastal.

Mis puutub kirjade sisusse, siis sealt võib leida kõike: vanu toidutalonge, joonistusi, laulusõnu (nt esitatelt Queen, Hozier, Tash Sultana, Terminaator), luuletusi, arutelusid nii toidu kui filosoofia üle, filmi-

ja raamatusoovitusi ning loendusi, mitu päeva kooli lõpuni jäänud on. Kõige vahvamad leiud olid aga *Club Illusioni* 2012. aasta üritusele „BAD JAM“ tasuta sissepääsu garanteeriv paberileheke ja aardejahi juhised, mille lõpus tuli kahjuks välja, et 10 000 eurot ma siiski ei võitnud, kuna „pankur“ oli balli tõttu pankrotti läinud.

Kirjakesi oli kokku 121 ehk umbes 3,5 kirja õpiku kohta. Võiks arvata, et selline suureulatuslik kirjavahe-

tus võib tundi segada, kuid Jürgensteini arvates on see isegi teatavaks vastukaaluks nutitelefonidele. „Õpilased saavad kogemuse käsitsi kirjutatud kirjadest, olgugi et need on enamasti *Twitteri* stiilis lühikesed. Kerge ironiaga öeldes - kui sellised sõnumid on olulised maailma ühe võimsama riigi juhtimises, siis on see hea treening tulevikuks,“ arvas ta. Õpetaja tunnistas veel, et pole ise kunagi kirju lugenud, kuid kunagi tahaks nendesse süveneda küll.

MÕTISKLUSED/TÕSIASJAD:

Porgandiseeme püüdleb selle poole, et saada hernekaunaks või kapsaleheks.

Vihkan kui materiat jälle ära kaob.

See et Buddha paks on, ei tee veel temast suurimat õpetlast.

Vahel tead küll, et ei peaks ega tohiks, aga ometi tahad ja kuidas veel...

The only exercise I've done this month is run out of money.

Laenan sulle matšet et sinu mõttepadriku jaoks.

(FILOSOOFILISED) KÜSIMUSED SEDELITELT:

Kas keha teleporteerumisel muudab asukohta ka hing?

Kas Keanu Reeves on vananematu nähtus või oleme me siiski endiselt aastast 2000?

Kas me ei võiks kõik kartulid olla?

Mida sina saavutada tahad?

Mida sa teeksid, kui sa ei kardaks?

KAHE (VÕI ROHKEM) KÕNE:

Puuduta õrnalt oma kõrvalistuja jalga
Tehtud - suht imelikult vaatas mind

Kas sebra on must valgete triipudega või valge mustade triipudega?

Ära ole rassist! Loomulikult on ta must, samuti peaks tal olema bussis eraldi istekoht, abiraha suurem ja diplomaatiline puutumatus, valged triibud kaotame ka ära. Valgete privileegid :)

Mama, I just killed a man
Ma usun, et pole hullu, osta üks juustuburksi eine ja siis on norm

Kes on pilaat?
Melelöövel.

Kas sulle meeldib rohkem istuda või seista?
istuda, sest see on kergem
mitte kumbki liiga kaua
lamada, *not that it mattress*

kui teised istuvad, siis seista, sest mulle ei meeldi teistest madalamal olla. Kui teised seisavad, siis ka seista, sest muidu oleks veidi pentsik tunne. Kui üksi olen, siis istuda, sest olen laisk.

Vaiko Eplik on nunnu
Ütle tere oma eesistujale ja ütle talle ka, et V. Eplik on nunnu

Kas sulle meeldivad pirnid?
Oleneb, mitu meest vahetama tuleb

KÕHEDUST TEKITAV SÕJAFILM

AADI PARHOMENKO

Sam Mendesi uus film esimesest maailmasõjast, „1917”, toob värsket hingamist sõjafilmižanrissse. Filmi teeb eriliseks see, et jäetakse mulje, nagu oleks see üles võetud järjest, kaamerat hetkekski välja lülitamata. Vaataja pidevalt justkui kõnniks ja jookseks peategelaste ees, taga ning ümber, mis on osaliselt ka tõsi. Võetigi üles väga pikki kaadreid, milleks harjutati enne võtteid lausa kuus kuud.

Kõnealuse filmi teiseks tugevuseks on meisterlikult loodud ümbritsev õhkkond ehk antud juhul kaevikud, varemetes linnad ning eikellegimaa. Suur osa võttekohtadest on spetsiaalselt valmis ehitatud, arvutiga joonistati

ALLIKAS: SEE.NEWS

juurde minimaalselt. Näiteks kaevati üle pooleteise kilomeetri kaevikuid või loodi võimastest lampidest hiiglaslik ehitus, et imiteerida põlevat kirikut.

„1917” loob kõhedust tekitava õhkkonna. Mürsukraatrid ja külm kuuvalgus panevad lausa unustama, et oleme endiselt planeedil Maa. Sellise tunde tekitab sõja tagajärjel hirmsaks ja kõledaks muutunud maastik, varemetes linn põleva kiriku taustal ning koletud varjud. Thomas Newmani

imeline muusika aitab seda atmosfääri täiustada.

Filmi süžee on üsnagi tavaline. Kaks noort sõdurit saadetakse hoiatama 1600-mehelist väeosa vaenlase seatud löksu langemise eest. Kuid peab tõde- ma, et just sellise loo edasi andmisel saab kõige paremini kasutada sellele filmile omast unikaalset kaamera- tööd. Pean oluliseks mainida, et lugu on ka igati filmilik ehk päriselt poleks sellise missiooni jaoks vajadust olnud. Nimelt kasutati esimese maailmasõja

ajal selliste teadete edastamiseks juba lennukeid, millelt sõnum alla visati. Filmis on selgelt näha, et brittidel sellel rindejoonel lennumasinat- est puudust ei ole.

Menufilmi „1917” peaks igaüks kindlasti kinos vaatamas käima. Lisaks sellele, et film pakub uudsust ja vaheldust, tuletab see sõja jõhkru- ste taaslavastamisega meelde, kui oluline on maailmas rahu säilitada.

ALLIKAS: CINEMABLEND

SOOVITUSED

Vilistlane

Tiina Tubli (E13)

Film: Taani filmid „Adam's Apple”, „Flickering Lights”, „The Green Butchers”

Netflixi sari: Taani seriaalid: „Rita”, „Badehotellet”, „Broen”, „The Rain”

Muusikapala: Artistid Eefje de Visser, Polo & Pan, Blick Bassy, Fleetwood Mac. Kuulake albumite kaupa ja tutvuge artistidega.

Tegevus: Loominguline tegevus sahtliluuletamisest Soundcloudi räpini

Mõttepera: Sotsiaalmeediast võiks distantseeruda, muidu hakkab pihta üks lõputu võidujooks

Õpilane

Iris Kreinin (11.a)

Film: „Heathers” (1988)

Netflixi sari: „Elite”

Muusikapala: Aurora „A different kind of human”

Tegevus: puslede kokkupanemine

Mõttepera: „Espresso keeps depresso away” kohviku sildilt Tallinnas

Suvaline inimene internetiavarustest

Kristi Märk (36), maailmakodanik, Lastekaitse Liit

Film: „Coco”, „Frozen”, dokumentaalfilmid

Raamat: Robert Kiyosaki „Rikas isa, vaene isa”, „Rikas vend, rikas õde”

Muusikapala: Leona Lewis „A moment like this”, „Südamega läbi müüri”

Tegevus: Koeraga metsas jalutamine, kirjutamine, lugemine

Mõttepera: Mis siis, kui kõik siin elus on vaid ühe idee, ühe inimese või ühe loo kaugusel?

Õpetaja

Kristiina Punga

Film: „Kolme katku vahel” (Jaan Kross ja Georg Ots)

Raamat: Mall Hiiemäe „Väike linnuraamat rahvapärимusest”

Sari: Vikerraadio saatesari „Vasar”

Muusikapala: Puuluubi lood

Tegevus: käsitsi kirja kirjutamine paberil heale tuttavale ning selle kohaletoometamine

Mõttepera: „Ainus, mida karta tuleb, on hirm” - F. D. Roosevelt

TREFFNERIS LAINEID LÖÖV PÕRANDAALUNE RAKENDUS TÕI KOKKU ESIMESE ABIELUPAARI!

ANITA ALGUS

Usinad programmeerijad ühest reaalklassist on toonud meieni Treffneri Tinderi, kus nad viivad kokku vapraid ja ilusaid treffneriste.

Mis?Kus?Millal?

Tavapäraselt igati viisakad reaalklassi õpilased otsustasid viimases hädas luua Treffneri Tinderi, kui neil esines raskusi endale ballikaaslaste leidmisega. Niisiis istusidki nad kõrvuti ühes novembrikuises informaatikatunnis ja otsustasid äpi viimaks ära teha. Uue leiutise

linki jagati tollel perioodil populaarses netiplatvormis „Treffpiht” ja ühe õhtuga registreeris end kasutajaks 162 treffneristi!

„Laste tegemist ei tohiks naabrimehe hooleks jätta”

Äpiga liitus enim just rebaseid, sest neid jäi kummitama õpetaja Saare manitsus, mille kohaselt peaks lapsi saama treffneristidega, mitte naabrimehega. Enamikud suhted ei ole kahjuks siiani läbi löönud. Uurisime platvormi kasutanud tüdrukutelt, et miks suhted õnnestunud pole, ning nad pidid kahetsusega tõdema, et platvormi kasutavad 10. klasside poisid meenutavad käitumiselt pigem supinahaka kui mehi.

Kõigi nende ebaõnnestumiste seas saame me aga näha ka värvikaid edulugusid. Üks neist juhtus kahe rebase vahel. Esialgu olid nad mõlemad projekti suhtes äärmiselt pessimistlikud, kuid pärast esimest vestlust teineteisega said nad aru, et on üksteise jaoks loodud. Paar plaanib abielluda juba augustikuus. Nende pulmas esineb ka maailma kuulus räppar Joonas Lepp, kes toetab pulmas esinemisega uut sotsiaalministeeriumi kampaaniat, millega propageeritakse noorte pesarajamist.

Tegemist on libauudisega, loo detailid on kas tugevalt moonutatud või valed.

PIANISTIDE KLIMBERDAMISEL ON LÕPP! KOOL MÜÜB KLAVERID MAHA, ET OSTA UUSI PING-PONGI LAUDU

ANITA ALGUS

Kui riigil oli kiire koroonaviirusega võitlemiseks laenude võtmisega, ei jäänud Treffneri koolile kuigi palju vahendeid, et meie tuleviku tähti lauatenise olümpiaks ette valmistada. Seetõttu oli vaja teha raske otsus ja müüa maha kooli klaverid.

Juhtkonna karm otsus

Küsisime kooli juhtkonnalt lool kirjelduseks kommentaari ja vestlesime antud teemal Ott Ojaveeriga. Meie direktori langetas säärase otsuse karmi südamega, kuid tema

sõnul oli tegemist vältimatu sammuga, sest meie noortel lauatenistidel on tõelist naturaalselt talenti, mida ei saa kasutamata jätta. Kogu tehing toimus Ott Ojaveeri sõnul Madis Reemanni soovitusel.

Kes on Madis Reemanni arvates tulevased olümpiatähed?

Külastasime ka Madis Reemanni, kuna just tema soovitus ajendas juhtkonda sedavõrd vastuolulist otsust langetama.

Miks tuli maha müüa just klaverid?

„No kas Te ei kuule siis, kuidas meie pianistid neid klimberdavad. Neid ei ole kellelegi tarvis.”

Kust tuli eeldus, et meie lauatenistid võiksid jõuda olümpiale?

„Ma olen Põhja-Koreas käinud ja näinud, kuidas õiget lauatenist mängitakse. Ma olen ka näinud, kuidas Treffneri poisid seda mängivad, rääkimata Siim Oksast. Olen veendunud, et nad võiksid olümpiale minna, kas te ei arva nii?”

Olgu kuidas on, klaverid lähevad ja pinksilauad tulevad. Soovime treffneristidest lauatenistidele edu Madis Reemanni ootustele vastamisel ja olümpia võitmisel!

Tegemist on libauudisega, loo detailid on kas tugevalt moonutatud või valed.

LUULETUSED

Loodusest ja lootusetusest

Holger Dahl 10.e

Eha ja kuu

Iga libe ja iga puu

Pole sõnu, mis kastaks neid ju

Erksad taevakillud ja

ahtunud murepõllud.

Jäine tuul tantsleb õhtul,

unine püü laulu jagab.

Nõrk umbrohi sosiseb vaid,

üksik küü liigub vaga.

Taas ei saa sa põgeneda üles,
hingerüü sind ühendanud maaga.

Ei ole inimlaps sündinud kooriloos,

aga lauluhääl pole tal vaeg.

Õnnkella seierid tikuvad kiires hoos,
aga ega nuttes peatu aeg.

Sagedus

Kärg Valner 10.e

Ma kuulasin raadiot

100,2

Nad ajasid tarka juttu

106,7

Ega ma ei kurda, jutt oli huvitav

103,6

Eks nad nii teevadki, räägivad

89,0

Aga tehtud ei saa midagi

o